

vist i enkelte Tilfælde ledet til dette, at man i Familier har søgt at skyde Byrden ved Forførgelsen af de gamle over paa Kommunerne, men jeg tror dog, at der kun har foreligget meget faa Tilfælde, hvor man egentlig har kunnet klage over, at Loven skulde have haft denne Virkning. Noget ganske andet er det nemlig, at vi alle sammen maa erkende, at Byrden ved Forførgelsen af de gamle, af Forældrene, i Familier, der ellers leve under trange Naar, kan være saa stor, at der kan være god Grund for Kommunerne til at træde hjælpende til, ikke alene af Hensyn til de gamle, men af Hensyn til de unge, for at holde disse oppe og saa dem til at arbejde sig frem. Derfor tror jeg netop, at Alderdomsunderstøttelsesloven paa dette Omraade har gjort megen Gavn, hvor Kommunalbestyrelserne have forstaaet at bruge den paa rette Maade, saa at man har faaet de gamle til at blibe i Familiene og hjulpet dem med mindre Bidrag, hvorved ogsaa Byrden af de gamle søles som mindre trykkende af de unge. Og endelig hvad Selvørenheden angaar, tror jeg ogsaa Forholdet der har begyndt at jævne sig mere. Jeg tror, det er gaaet op for Legatbestyrelserne, at Sagen er ikke saaledes at forstaa, at de skal ikke skulle give Legater til Folk over 60 Aar, men at Legatvirksomheden og Alderdomsunderstøttelsen udmærket godt kunne gaa Haand i Haand med hinanden, saa at man kan faa en Ordning, der er tilfredsstillende ogsaa efter de Regler, der nu gælder, naar man behandler dem paa en fornuftig og praktisk Maade. Saaledes stiller det sig og har det stillet sig for mig, men jeg tør dog ikke paastaa noget bestemt herom, fordi jeg gentager, hvad jeg sagde før, at nogen Erfaring derom have vi ikke. Vi maa først lade Alderdomsunderstøttelsesloven arbejde sig rigtig ind i Befolkningen, saa at vi kunne sige: Nu virker den normalt. Saa kunne vi først begynde at gøre Erfaringer om, hvorledes Loven i Virkeligheden virker. Derfor vil jeg meget tilraade, at man ikke gaar til nogen Forandring i Alderdomsunderstøttelsesloven for Tiden, medmindre man virkelig kan godtgøre, at man den Gang har grebet fuldstændig fejl, og at der er Grund til at rette det. Det kan man imidlertid ikke paa de Punkter, der ere fremdragne i det foreliggende Forslag; det er umuligt. Derfor skal jeg slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg desværre ikke kan stille mig velvillig over for det foreliggende Forslag, men inarere bestemt maa fraraade at vedtage disse Endringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, som der her er Tale om.

Chr. Ravn: Efter at have hørt den højtærede Minister (Hørring) kunde jeg jo i Grunden undlade at sige noget. Jeg er fuldt ud enig med ham i den Kritik, som er kommen frem fra ham lige over for Forslaget, men jeg skal dog tilføje et Par Bemærkninger. Jeg tror, at hvor der er Misfornøjelse oppe endnu — den aftager Dag for Dag —, er den begrundet i, at man fra Begyndelsen af har forvekslet de to Begreber Alderdomsunderstøttelse og Alderdomsforsørgelse. Naar man saa de Blade, som særlig kritiserede Forslaget fra Begyndelsen af, saa lagde de fra alle Sider til Rette for den Tanke, at nu skulde de 60-aarige i Grunden lægge Hænderne i Skødet og ikke tage fat paa mere; nu skulde de have Forsørgelse. Dette har imidlertid aldrig været Lovens Mening. Dens Mening var at komme dem, som bruge deres Kræfter paa bedste Maade, til gode med den Understøttelse, som Kommuneraadene fandt passende som Supplement til, at de kunde leve uden at lide Trang. Mere ligger der ikke i Loven. Det staar udtrykkelig i § 5. Altsaa, at der har været en Del Misfornøjelse oppe, det er sikkert, men lige saa sikkert er det, at den har aftaget saa betydelig, og allerede af den Grund burde man vente endnu nogen Tid, inden man tog fat paa Forandringer, for at afvente, hvorledes Stemningen kan blibe. Med Hensyn til Punkt 3 er det jo bestemt fremhævet af den højtærede Minister, at det var en Betingelse for at saa Alderdomsunderstøttelse, at man skulde vise gennem en vis Nærøvelse, at man vilde staa paa egne Ben. Man maa hufte paa, at dette er en videre Udvikling af den Tanke, der var fremme før, nemlig at vedkommende selv skulde yde noget til sin Forsørgelse. Forløberen for dette Forslag er jo i Virkeligheden Forslaget om de saakaldte Hjælpesker, hvor man var inde paa, at Folk selv før det fyldte 60de Aar skulde yde et vist Tilskud. Man sagde: Nu tage vi den Del, som ikke have kunnet tilskyde, og af dem forlange vi i det mindste, at de skulle gøre noget. Dette blev altsaa Betingelsen for at opnaa de Goder, som man fra Statens Side bevilgede ved denne Lov, nemlig at de skulle holde sig fri for Fattigvæsenet i de ti Aar. Jeg skal indrømme, at dette kunde falde lidt trykkende paa den første Tid, fordi der naturligtvis, som ogsaa her fremhævet af Forslagsstilleren, var mange, som i Tidens Løb havde faaet en lille Understøttelse, f. Eks. paa 12 Kr. til Huslejhjælp eller lign. Med Hensyn til dette Punkt maa vi imidler-